

[Strona Główna](#) > ... > [Wszczęcie Postępowania Sądowego](#) > [Gdzie i jak](#) > [Koszty](#) > [Spain](#)

Autor treści:

Hiszpania

Koszty

Hiszpania

Na tej stronie przedstawiono informacje na temat kosztów postępowania w Hiszpanii.

[Prawo rodzinne – rozwód](#)[Prawo rodzinne – piecza](#)[Prawo rodzinne – świadczenia alimentacyjne](#)[Prawo handlowe – umowy](#)[Prawo handlowe – odpowiedzialność](#)

Przepisy regulujące opłaty pobierane przez przedstawicieli zawodów prawniczych

Adwokaci

W Hiszpanii istnieje tylko jedna kategoria adwokatów (*abogado*), którzy po uzyskaniu członkostwa w izbie adwokackiej (*Colegio de Abogados*) danego okręgu mogą występować we wszystkich rodzajach postępowania przed dowolnym sądem.

Adwokaci ustalają swoje honoraria zgodnie z wytycznymi publikowanymi przez izbę adwokacką, w której są zrzeszeni. Wytyczne te opierają się na ogólnych kryteriach dotyczących wystawiania rachunków przez adwokatów. Należą do nich: stopień złożoności sprawy, proporcjonalność itp. Wytyczne dotyczące wystawiania rachunków obowiązują wszystkich adwokatów.

We wspomnianych wytycznych zawsze rozróżnia się poszczególne systemy sądowe, w ramach których toczy się postępowanie.

Koszty stałe

Koszty stałe w postępowaniu cywilnym

Koszty stałe stron w postępowaniu cywilnym

Art. 241 ust. 1 pkt 1 kodeksu postępowania cywilnego (*Ley de Enjuiciamiento Civil*) reguluje kwestię honorariów adwokatów i pełnomocników procesowych (*procuradores*) w przypadkach, w których zastępstwo procesowe jest obowiązkowe. Opłaty te są uwzględnione jako pozycja w obliczaniu kosztów.

Kodeks postępowania cywilnego przewiduje, że adwokaci określają swoje honoraria zgodnie z zasadami wykonywania przez nich zawodu.

Etap postępowania cywilnego, na którym strony muszą zapłacić koszty stałe:

Klient jest zawsze zobowiązany do zapłaty honorarium swojego adwokata i wpłacenia zaliczki na poczet honorarium swojego pełnomocnika procesowego. Klient jest od początku informowany o przybliżonej wysokości tego honorarium, ale jego konkretną wysokość należy ustalić po zakończeniu postępowania przed sądem. Adwokat lub pełnomocnik procesowy może żądać zapłaty od klienta, przy czym może korzystać ze specjalnych procedur, takich jak zaliczka na poczet honorarium (*provisión de fondos*, płatna w czasie trwania postępowania) lub ostateczne rozliczenie rachunków (*jura de cuentas*, po jego zakończeniu).

W praktyce klient zwykle na początku wpłaca zaliczkę, a następnie czeka na wydanie postanowienia w sprawie kosztów. W przypadku gdy strona przeciwna zostanie zobowiązana do zapłaty honorarium, wówczas adwokat i zastępca procesowy przedstawiają informację o swoich honorariach sądowi. Podlegają one zatwierdzeniu i są pokrywane przez stronę przeciwną.

Od czasu wejścia w życie ustawy nr 10/2012 konieczne jest uiszczenie opłaty sądowej.

Co to jest opłata sądowa?

Opłata sądowa jest to podatek krajowy, który podmioty prawne muszą uiścić w niektórych przypadkach w związku z wytoczeniem sprawy przed sąd oraz korzystaniem z usługi publicznej, jaką jest wymiar sprawiedliwości. Podatek ten wchodzi w zakres kompetencji Ministerstwa Finansów i Administracji Publicznej. Wymóg uiszczenia tej opłaty wprowadzono w dniu 1 kwietnia 2003 r. Obowiązek ten podlega obecnie przepisom ustawy nr 10/2012 z dnia 20 listopada 2012 r. dotyczącej niektórych opłat w kontekście wymiaru sprawiedliwości i działalności Krajowego Instytutu Toksykologii i Kryminalistyki. Ustawę nr 10/2012 nowelizowano dwukrotnie: najpierw dekretem królewskim nr 3/2013 z dnia 22 lutego 2013 r., a następnie dekretem królewskim nr 1/2015 z dnia 27 lutego 2015 r. Druga nowelizacja dotyczyła przede wszystkim zniesienia obowiązku wnoszenia opłat sądowych przez osoby prywatne we wszystkich jurysdykcjach i we wszystkich rodzajach postępowań. Wcześniej osoby prywatne musiały uiszczać opłaty sądowe od chwili wejścia w życie ustawy nr 10/2012.

Przypadki, w których uiszczenie opłaty jest obowiązkowe (zdarzenie powodujące powstanie obowiązku podatkowego)

Zgodnie z art. 1 ustawy nr 10/2012, opłata z tytułu wykonywania władzy sądowniczej w sprawach cywilnych, administracyjnych (*contencioso-administrativo*) oraz w sprawach z zakresu prawa pracy jest opłatą o charakterze krajowym, pobieraną w sposób jednolity w całej Hiszpanii w okolicznościach przewidzianych przez wspomnianą ustawę, bez uszczerbku dla opłat i innych podatków pobieranych przez wspólnoty autonomiczne w ramach wykonywania przysługujących im uprawnień finansowych. Tych ostatnich nie można nakładać w związku z tym samym zdarzeniem powodującym powstanie obowiązku podatkowego.

Zgodnie z art. 2 zdarzeniem powodującym powstanie obowiązku podatkowego jest wykonywanie władzy sądowniczej związane z następującymi etapami postępowania:

- wniesienie pozwu we wszelkiego rodzaju postępowaniach prowadzących do wydania pełnego wyroku oraz w postępowaniach w sprawie wykonywania pozasądowych tytułów egzekucyjnych w sprawach cywilnych, wniesienie powództwa wzajemnego oraz pierwszego pozwu w postępowaniu nakazowym, a także w postępowaniu w sprawie europejskiego nakazu zapłaty;
- wniesienie wniosku o ogłoszenie upadłości przymusowej oraz zgłoszenie dodatkowych roszczeń w postępowaniu upadłościowym;
- wszczęcie postępowania przed sądem administracyjnym;
- skorzystanie z nadzwyczajnego środka zaskarżenia ze względu na naruszenie przepisów prawa procesowego w postępowaniu cywilnym;
- wniesienie środka zaskarżenia (*apelación* lub *casación*) w postępowaniu sądowym w sprawach cywilnych i administracyjnych;
- wniesienie środka zaskarżenia (*suplicación* lub *casación*) w sprawach z zakresu prawa pracy;
- wniesienie sprzeciwu wobec egzekucji tytułów wykonawczych.

Kto jest zobowiązany uiścić opłatę sądową?

Artykuł 3 stanowi, że opłatę uiszcza każdy, kto wszczyna postępowanie prowadzące do wykonywania władzy

sądowniczej, na skutek czego ma miejsce zdarzenie powodujące powstanie obowiązku podatkowego.

Na potrzeby poprzedniego ustępu uznaje się, że pojedyncze zdarzenie powodujące powstanie obowiązku podatkowego zachodzi wówczas, gdy dokument rozpoczynający określony etap postępowania, powodujący powstanie obowiązku podatkowego, obejmuje kilka powództw, które nie mają tej samej podstawy. W tym przypadku wysokość opłaty obliczana jest poprzez zsumowanie kwoty dla wszystkich połączonych powództw.

Opłatę może również uiścić zastępca procesowy (*procurador*) lub adwokat (*abogado*) w imieniu i na rzecz podatnika, w szczególności jeżeli ten ostatni nie ma miejsca zamieszkania w Hiszpanii. Nierezydent nie ma obowiązku uzyskania numeru identyfikacji podatkowej na potrzeby samodzielnego ustalenia wysokości opłaty. Ani zastępca procesowy, ani adwokat nie ponosi odpowiedzialności podatkowej z tytułu takiej opłaty.

Zwolnienia:

- Zwolnienia dotyczące określonych kategorii czynności:
 - wniesienie powództwa oraz późniejsze wniesienie odwołania w postępowaniach wszczętych specjalnie w celu ochrony praw podstawowych oraz wolności obywatelskich, a także skargi na postępowanie organów administracji w związku z wyborami;
 - wniosek o dobrowolne ogłoszenie upadłości przez dłużnika;
 - wniesienie pierwszego pozwu o wydanie nakazu zapłaty oraz wniosku o wydanie pełnego wyroku, jeżeli wartość przedmiotu sporu nie przekracza 2 000 euro; zwolnienie to nie ma zastosowania, gdy roszczenie będące przedmiotem takiego postępowania opiera się na dokumencie, który ma postać pozasądowego tytułu egzekucyjnego na podstawie art. 517 kodeksu postępowania cywilnego (ustawa nr 1/2000 z dnia 7 stycznia 2000 r.);
 - wszczęcie postępowania przed sądem administracyjnym w ramach skargi na bezczynność organu administracji;
 - wszczęcie postępowania egzekucyjnego dotyczącego rozstrzygnięć polubownych sądów konsumenckich (*Juntas Arbitrales de Consumo*);
 - wniesienie powództwa przez syndyków masy upadłości w interesie masy upadłości, za zgodą sądu handlowego (*Juez de lo Mercantil*);
 - postępowanie dotyczące sądowego podziału majątku, z wyjątkiem sytuacji, gdy wpłynął sprzeciw lub istnieje spór co do włączenia lub wyłączenia określonych aktywów; opłata jest należna za przesłuchania oraz w odniesieniu do spornej kwoty lub też kwoty, która wynika z wniesionego przez stronę przeciwną sprzeciwu wobec podziału majątku; jeżeli obie strony wyraziły sprzeciw, każda z nich uiszcza przypadającą na nią kwotę.
- Zwolnienia dotyczące określonych kategorii osób:
 - osoby fizyczne;
 - osoby prawne, którym przysługuje pomoc prawna i które mogą wykazać, że spełniają wymogi przewidziane przez prawo;
 - prokuratura (*Ministerio Fiscal*);
 - ogólna administracja państwowa i administracja wspólnot autonomicznych, władze lokalne i wszystkie podległe im organy publiczne;
 - hiszpański parlament i zgromadzenia ustawodawcze wspólnot autonomicznych.

Koszty stałe w postępowaniu karnym

Koszty stałe stron w postępowaniu karnym

Kwestia ta jest uregulowana w kodeksie postępowania karnego.

Każdy oskarżony o przestępstwo, zatrzymany lub osoba, wobec której zastosowano jakikolwiek inny środek zabezpieczający lub która ma zostać postawiona przed sądem, może skorzystać z prawa do obrony w każdym postępowaniu, gdy tylko zostanie poinformowana o jego wszczęciu. Osobę taką należy pouczyć o przysługującym jej prawie do obrony.

Aby skorzystanie z prawa do obrony było możliwe, strony muszą skorzystać z usług zastępcy procesowego (*procurador*) oraz obrony zapewnianej przez adwokata (*abogado*), których wyznacza sąd, chyba że strony same ich wyznaczyły i złożyły odpowiedni wniosek w tym względzie. Sąd wyznacza te osoby z urzędu w każdym przypadku, gdy strony nie mają na podstawie przepisów prawa zdolności do wyznaczenia ich samodzielnie.

Wszystkie strony w sprawie, którym nie przysługuje pomoc prawna, są zobowiązane ponieść koszty wynagrodzenia reprezentujących je zastępców procesowych, honorarium adwokatów prowadzących ich obronę, wynagrodzeń biegłych, którzy sporządzili opinie na ich wniosek oraz wynagrodzeń świadków, którzy stawili się w sądzie, o ile biegli i świadkowie przedstawili swoje żądania na rozprawie, a sąd je zaakceptował.

Strony nie będą zobowiązane do poniesienia innych kosztów postępowania, ani w trakcie postępowania, ani po jego zakończeniu, chyba że zostanie im to nakazane przez sąd.

Zastępca procesowy wyznaczony przez strony do występowania w danej sprawie, który zgodził się je reprezentować, jest zobowiązany do dokonania wypłaty honorarium adwokackiego na rzecz adwokatów wyznaczonych przez klienta na potrzeby obrony przed sądem.

Strony, którym przysługuje pomoc prawna, mogą również wyznaczyć adwokata lub zastępcę procesowego wedle własnego wyboru. Jednak w tym przypadku strony będą zobowiązane do zapłaty wynagrodzenia takiego adwokata lub zastępcy procesowego, na takich samych zasadach jak strony, którym nie przysługuje pomoc prawna, chyba że swobodnie wyznaczony prawnik zrzeknie się wynagrodzenia w sposób przewidziany w art. 27 ustawy o pomocy prawnej (Ley de Asistencia Jurídica gratuita).

Etap postępowania karnego, na którym strony muszą zapłacić koszty stałe

Klient jest zawsze zobowiązany do zapłaty rachunków, które zostały wystawione po zakończeniu postępowania. Obrońcom z urzędu nie wypłaca się zaliczek, ponieważ zwykle świadczą oni usługi w ramach pomocy prawnej.

Należy zauważyć, że z usług obrońców z urzędu korzysta się bardzo powszechnie. Jeżeli więc klientowi przysługuje prawo do pomocy prawnej, nie musi on ponosić kosztów honorariów adwokackich, które są opłacane ze środków skarbu państwa, chyba że w okresie trzech lat dojdzie do poprawy sytuacji finansowej klienta (choć zwykle klienci nie ponoszą żadnych kosztów).

Informacje wstępne, których powinni udzielić pełnomocnicy procesowi

Prawa i obowiązki stron

Jako przedstawiciel strony, pełnomocnik procesowy (*procurador*) ma obowiązek informować klienta o wszystkich etapach postępowania.

Zarówno adwokat, jak i pełnomocnik procesowy, mają obowiązek przekazywać klientowi informacje tak często, jak tego zażąda.

Koszty

Gdzie można znaleźć informacje na temat kosztów w Hiszpanii?

Nie ma specjalnej strony internetowej, na której można znaleźć informacje na temat kosztów postępowania sądowego w Hiszpanii. Istnieją jednak strony internetowe, takie jak strony izb adwokackich, na których znajdują się informacje o opłatach pobieranych przez ich członków.

W jakich językach można uzyskać informacje na temat kosztów w Hiszpanii?

Informacje te są zazwyczaj podawane w języku hiszpańskim. Istnieje również możliwość uzyskania informacji w językach urzędowych wspólnot autonomicznych.

Niektóre strony zawierają również niektóre informacje w języku angielskim.

Gdzie zdobyć informacje na temat mediacji?

Rejestr mediatorów i instytucji ds. mediacji (Registro de Mediadores e Instituciones de Mediación) to baza danych, do której każdy może nieodpłatnie uzyskać dostęp za pośrednictwem strony internetowej Ministerstwa Sprawiedliwości. Rejestr zawiera informacje na temat zawodowych mediatorów i instytucji ds. mediacji, dzięki czemu obywatelom łatwiej jest uzyskać dostęp do tej formy rozstrzygania sporów.

Dostęp do wyszukiwarek internetowych:

<https://remediabuscador.mjusticia.gob.es/remediabuscador/RegistroMediador>

<https://remediabuscador.mjusticia.gob.es/remediabuscador/RegistroInstitucion>

Mediacja

Niezależnie od przyjętej nazwy mediacja jest metodą rozstrzygania sporów, w ramach której co najmniej dwie strony dobrowolnie podejmują próbę zawarcia ugody przy wsparciu mediatora.

Mediator

Mediatorami mogą być osoby fizyczne korzystające z pełni praw obywatelskich, pod warunkiem że nie jest to wykluczone w przepisach, którym mogą podlegać w związku z wykonywaniem swojego zawodu.

Osoby prawne świadczące usługi mediacji – niezależnie od tego, czy są to firmy specjalistyczne czy jakiegokolwiek inne osoby prawne przewidziane w przepisach prawa – muszą wyznaczyć osobę fizyczną do działania w charakterze mediatora. Taka wyznaczona osoba musi spełniać wszystkie kryteria określone w przepisach prawa.

Wymogi, które należy spełnić, aby zostać mediatorem

Aby wykonywać zawód mediatora, należy uzyskać dyplom ukończenia studiów wyższych lub szkolenia zawodowego na zaawansowanym poziomie oraz odbyć specjalistyczne szkolenie wymagające uczestnictwa w co najmniej jednym specjalnym kursie prowadzonym przez należycie akredytowane instytucje. Po ukończeniu szkolenia organizowanego przez takie instytucje zawód mediatora można wykonywać na terytorium całego kraju.

Mediatorzy mają również obowiązek ubezpieczyć się od odpowiedzialności cywilnej z tytułu czynności podejmowanych w sporach, w których występują w charakterze mediatora, lub uzyskać równoważną gwarancję.

Mediator ds. upadłości

Mediatorem ds. upadłości (*mediador concursal*) jest osoba fizyczna, która spełnia wymogi dotyczące wykonywania zawodu mediatora i wymogi dotyczące występowania w charakterze zarządcy (*administrador concursal*), określone w art. 27 ust. 1 ustawy nr 22/2003 z dnia 9 lipca 2003 r. o upadłości (Ley Concursal). Mediatorów ds. upadłości wyznaczają notariusze lub urzędnicy ds. rejestrów handlowych (*registradores mercantiles*) w ugodach pozasądowych, o których mowa w tytule X wspomnianej ustawy. Mediatorami ds. upadłości mogą być również osoby prawne, pod warunkiem że w mediacji w sprawie upadłości reprezentuje je osoba fizyczna, która spełnia wyżej wymienione kryteria.

Instytucja ds. mediacji

Instytucjami ds. mediacji mogą być hiszpańskie albo zagraniczne podmioty publiczne albo prywatne lub organizacje prawa publicznego, których celem jest między innymi promowanie mediacji. Instytucje te ułatwiają dostęp do mediacji oraz przeprowadzanie postępowania mediacyjnego, w tym wyznaczanie mediatorów, które musi przebiegać w przejrzysty sposób. Jeżeli takie instytucje zajmują się również arbitrażem, przyjmują środki zapewniające rozdzielenie tych dwóch obszarów działalności.

Instytucje ds. mediacji nie mogą bezpośrednio świadczyć usług mediacji, a ich zaangażowanie w mediacje nie może wykroczać poza zakres określony w przepisach prawa.

Podatek od wartości dodanej

Jak podaje się informacje o podatku VAT?

Hiszpański Urząd Skarbowy (*Agencia Tributaria*) udziela takich informacji na swojej [stronie internetowej](#).

Jakie są obowiązujące stawki?

Hiszpański Urząd Skarbowy udziela takich informacji na swojej [stronie internetowej](#).

Pomoc prawna

Czym jest pomoc prawna?

Zgodnie z art. 119 hiszpańskiej konstytucji pomoc prawna jest procedurą, zgodnie z którą osobom, które mogą wykazać brak wystarczających środków finansowych, przyznaje się szereg świadczeń, głównie w postaci zwolnienia z obowiązku zapłaty honorariów adwokatów i zastępców procesowych oraz poniesienia kosztów związanych z zeznaniami biegłych, gwarancjami itp.

Ogólnie rzecz ujmując, prawo do pomocy prawnej obejmuje następujące świadczenia:

- bezpłatne porady i wskazówki udzielane przed rozpoczęciem postępowania;
- dostęp do adwokata dla osoby osadzonej w areszcie lub więźnia;
- bezpłatne usługi obrony i zastępstwa procesowego świadczone przez adwokata lub zastępcę procesowego w trakcie postępowania;
- bezpłatna publikacja ogłoszeń i zarządzeń, które muszą zostać opublikowane w dziennikach urzędowych, w czasie trwania postępowania;
- zwolnienie z obowiązku wpłaty depozytu w przypadku wniesienia apelacji;
- bezpłatna pomoc biegłych w trakcie postępowania;
- bezpłatne wydawania kopii, zeznań, dokumentów oraz aktów notarialnych;
- 80% ulgi w opłatach za niektóre czynności notarialne;
- 80% ulgi w opłatach związanych z niektórymi czynnościami wykonywanymi w odniesieniu do rejestrów nieruchomości i rejestrów handlowych.

Wyłącznie w odniesieniu do sporów transgranicznych (po zmianie ustawy o pomocy prawnej dokonanej ustawą nr 16/2005 z dnia 18 lipca 2005 r., w wyniku czego zapewniono zgodność systemu pomocy prawnej z przepisami dyrektywy 2003/8/WE) pomoc prawna obejmuje następujące świadczenia:

1. usługi tłumaczenia ustnego;
2. tłumaczenie dokumentów;
3. koszty podróży w przypadku gdy wymagane jest osobiste stawiennictwo danej osoby;
4. obrona przez adwokata i reprezentacja przez zastępcę procesowego, nawet jeżeli usługi te nie są konieczne, o ile wymaga ich sąd, aby zagwarantować równość stron.

Kto może ubiegać się o pomoc prawną?

Co do zasady o pomoc prawną mogą ubiegać się obywatele, którzy uczestniczą w postępowaniu przed sądem lub zamierzają wszcząć takie postępowanie i którzy nie posiadają wystarczających środków finansowych, aby je prowadzić.

Uważa się, że osoby fizyczne posiadają niewystarczające środki, jeżeli są w stanie wykazać, że wartość wszystkich posiadanych zasobów i dochodów obliczonych w skali roku, przypadających na gospodarstwo domowe, nie przekracza dwukrotności publicznego wskaźnika dochodów IPREM (*Indicador Público de Renta de Efectos Múltiples*) w wysokości obowiązującej w chwili składania wniosku.

W przypadku osób prawnych, które kwalifikują się do otrzymania pomocy prawnej, ich podstawa opodatkowania podatkiem od osób prawnych musi być niższa od kwoty stanowiącej trzykrotną równowartość rocznej wartości wskaźnika IPREM.

W każdym przypadku pod uwagę zostaną wzięte inne zewnętrzne oznaki wskazujące na realne możliwości finansowe wnioskodawcy.

W odniesieniu do osób fizycznych istnieją wyjątki związane z niepełnosprawnością lub innymi względami rodzinnymi, które pozwalają na przekroczenie pułapu dochodów opisanego powyżej. (Zgodnie z 28. przepisem dodatkowym ustawy budżetowej (Ley de Presupuestos Generales del Estado) z 2009 r. wskaźnik IPREM w 2009 r. wynosił 7 381,33 euro rocznie.)

Pomoc prawna przysługuje w szczególności:

1. obywatelom Hiszpanii, obywatelom innych państw członkowskich Unii Europejskiej oraz wszystkim cudzoziemcom zamieszkałym w Hiszpanii, o ile są w stanie wykazać, że nie posiadają wystarczających środków na prowadzenie postępowania przed sądem;
2. organom zarządzającym i służbom powszechnego systemu ubezpieczeń społecznych;
3. następującym osobom prawnym, o ile są w stanie wykazać, że nie posiadają wystarczających środków na prowadzenie postępowania przed sądem:

organizacjom nienastawionym na zysk;

fundacjom wpisanym do odpowiednich rejestrów administracyjnych;

1. w postępowaniach z zakresu prawa pracy: pracownikom i osobom korzystającym z systemu zabezpieczenia społecznego;
2. w postępowaniu karnym: wszystkim obywatelom, w tym obcokrajowcom, którzy mogą wykazać, że nie posiadają wystarczających środków na prowadzenie postępowania przed sądem, nawet jeżeli nielegalnie przebywają w Hiszpanii, przysługuje pomoc prawna oraz prawo do bezpłatnej obrony i reprezentacji;
3. w postępowaniu przed sądem administracyjnym: wszystkim obcokrajowcom, którzy są w stanie wykazać, że nie posiadają wystarczających środków na prowadzenie postępowania przed sądem, nawet jeżeli przebywają w Hiszpanii nielegalnie, przysługuje pomoc prawna we wszystkich postępowaniach dotyczących wniosków o udzielenie azylu i związanych z ustawą o cudzoziemcach (Ley de la Extranjería) (w tym w czasie wstępnego postępowania administracyjnego).

Dalsze informacje

Warunki ubiegania się o pomoc prawną

Osoby fizyczne

Wartość wszystkich składników zasobów i przychodów danej osoby w skali rocznej, przypadających na gospodarstwo domowe, nie może przekraczać dwukrotności publicznego wskaźnika dochodów IPREM w wysokości obowiązującej w chwili składania wniosku.

Komisja ds. Pomocy Prawnej (Comisión de Asistencia Jurídica Gratuita) może wyjątkowo podjąć decyzję o przyznaniu pomocy prawnej, w przypadku gdy zasoby wnioskodawcy przekraczają dwukrotność wskaźnika IPREM, ale ich wartość jest niższa niż czterokrotność wskaźnika IPREM, biorąc pod uwagę sytuację rodzinną wnioskodawcy, liczbę dzieci lub członków rodziny pozostających na jego utrzymaniu, stan zdrowia, niepełnosprawność, zobowiązania finansowe, koszty wynikające ze wszczęcia postępowania lub innych okoliczności, a także w każdym przypadku, gdy wnioskodawca posiada status członka (wstępnego) rodziny zaliczonej do specjalnej kategorii dużych rodzin.

Strona musi bronić swoich własnych praw i interesów.

Osoby prawne

Osoba prawna musi być organizacją nienastawioną na zysk lub fundacją wpisaną do odpowiedniego rejestru administracyjnego.

Jej podstawa opodatkowania podatkiem od osób prawnych musi być niższa niż kwota odpowiadająca trzykrotności rocznej wartości wskaźnika IPREM.

Wraz z wejściem w życie ustawy organicznej nr 1/2004 z dnia 28 grudnia 2004 r. o kompleksowych środkach ochrony przed przemocą uwarunkowaną płcią (Ley Orgánica 1/2004 de Medidas de Protección Integral contra la Violencia de Género) kobietom będącym ofiarami przemocy uwarunkowanej płcią niezwłocznie przyznaje się pełną pomoc prawną nie tylko w odniesieniu do wszystkich postępowań sądowych, ale także w przypadku postępowań administracyjnych (co obejmuje także dochodzenie prowadzone przez policję) wszczętych w związku z przemocą uwarunkowaną płcią, do czasu wydania wyroku, bez konieczności wcześniejszego ubiegania się o przyznanie pomocy prawnej. Oznacza to, że kwestia pomocy prawnej nie doprowadzi nigdy do ograniczenia prawa do obrony i skutecznej ochrony sądowej oraz że pomoc ta zostanie zaoferowana ofierze niezależnie od tego, czy złożyła ona wniosek o przyznanie pomocy prawnej. Opiera się to jednak na założeniu, że takiej pomocy prawnej udziela się jedynie wówczas, gdy zainteresowana strona może wykazać a posteriori lub w trakcie postępowania sądowego, że okoliczności przemawiające za tym, że przysługuje jej pomoc prawna faktycznie zachodzą, zgodnie z ogólnymi regułami przewidzianymi w ustawie o pomocy prawnej i towarzyszących jej rozporządzeniach, zmienionych w tym względzie przez szósty przepis końcowy ustawy organicznej nr 1/2004.

Kiedy strona przegrywająca sprawę musi pokryć koszty postępowania?

Artykuły 394–398 kodeksu postępowania cywilnego dotyczą postanowienia w sprawie obciążenia kosztami w postępowaniu cywilnym.

W sprawach kończących się wyrokiem koszty postępowania w pierwszej instancji ponosi strona, której roszczenia zostały oddalone, chyba że w sprawie występują poważne wątpliwości natury faktycznej lub prawnej, które muszą zostać wyjaśnione.

W przypadku częściowego uznania lub oddalenia roszczeń, każda ze stron ponosi własne koszty postępowania oraz połowę kosztów wspólnych, chyba że istnieją względy przemawiające za obciążeniem kosztami jednej ze stron ze względu na lekkomyślne wytoczenie powództwa.

Jeżeli kosztami obciążono stronę przegrywającą, będzie ona zobowiązana do zapłaty wynagrodzeń adwokatów oraz przedstawicieli innych zawodów prawniczych, które nie zostały naliczone na podstawie obowiązującej taryfy opłat, przy czym całkowita kwota takich wynagrodzeń nie może przekroczyć jednej trzeciej wartości przedmiotu sporu przypadającej na każdą stronę postępowania, wobec której orzeczono obowiązek poniesienia kosztów. Wyłącznie do tego celu roszczeniom, których wartości nie można ustalić, zostanie przypisana wartość 18 000 euro, chyba że sąd postanowi inaczej w związku ze znacznym stopniem złożoności sprawy.

Zasada opisana w poprzednim akapicie nie ma zastosowania, jeżeli sąd uzna, że strona, która została obciążona kosztami, działała lekkomyślnie.

W przypadku gdy stronie obciążonej kosztami postępowania przysługuje pomoc prawna, strona ta będzie zobowiązana do poniesienia kosztów wynikających z obrony interesów strony przeciwnej wyłącznie w przypadkach wyraźnie wskazanych w ustawie o pomocy prawnej.

Prokuratura nie zostanie w żadnym wypadku obciążona kosztami postępowań, w których jest stroną.

Wynagrodzenie biegłych

Biegli, z których pomocy korzysta się w postępowaniu, są nazywani „*peritos*”. Rejestr biegłych sądowych (Registro de Peritos Judiciales) prowadzi każdy wyższy trybunał sprawiedliwości (*Tribunal Superior de Justicia*).

Art. 241 ust. 1 pkt 4) kodeksu postępowania cywilnego wskazuje jako osobną pozycję, którą należy uwzględnić przy obliczaniu kosztów, „honoraria ekspertów i inne płatności, które mogą być należne na rzecz osób odgrywających rolę w postępowaniu”. Odnosi się to do kosztów poniesionych przez osoby, które, nie będąc stroną postępowania, poniosły pewne wydatki w wyniku uczestnictwa w postępowaniu w celu świadczenia niektórych usług.

Art. 243 kodeksu postępowania cywilnego stanowi, że w przypadku wszystkich postępowań i czynności koszty obliczane są przez sekretariat sądu, który rozpoznawał sprawę w pierwszej lub drugiej instancji. Na potrzeby obliczeń nie uwzględnia się wszelkich opłat odnoszących się do pism procesowych i dokumentów dotyczących postępowań, które są niepotrzebne, zbędne lub niedopuszczalne na podstawie przepisów prawa, ani

składników honorariów adwokatów, które nie zostały dokładnie wyszczególnione lub które nie są związane z postępowaniem.

Urzędnik sądowy zmniejszy kwotę honorariów adwokatów i przedstawicieli innych zawodów prawniczych, które nie podlegają obowiązującej taryfie opłat, jeśli honorarium objęte wnioskiem przekracza jedną trzecią wartości przedmiotu sporu oraz nie stwierdzono, że strona, która została obciążona kosztami, wniosła powództwo lekomyślnie.

Nie uwzględnia się również kosztów związanych z powództwami lub czynnościami dodatkowymi, w odniesieniu do których strona wygrywająca została w sposób wyraźny obciążona kosztami na podstawie postanowienia w sprawie kosztów wydanego w postępowaniu głównym.

Wynagrodzenie tłumaczy

Nie istnieją żadne oficjalne stawki mające zastosowanie do usług tłumaczenia uwierzytelnionego i tłumaczenia ustnego. Tłumacze przysięgli mogą dowolnie ustalać stawki pobierane za usługi tłumaczenia ustnego, ale są zobowiązani informować o nich biuro ds. tłumaczeń ustnych oraz odpowiednią subdelegację rządu. Informacje te należy przekazywać w styczniu każdego roku.

Powiązane strony

[Hiszpański krajowy urząd skarbowy/VAT](#)

Powiązane dokumenty

[Hiszpańskie sprawozdanie z analizy dotyczącej przejrzystości kosztów](#) (640 Kb)

 Ostatnia aktualizacja: 17/01/2024

Za wersję tej strony w języku danego kraju odpowiada właściwe państwo członkowskie. Tłumaczenie zostało wykonane przez służby Komisji Europejskiej. Jeżeli właściwy organ krajowy wprowadził jakieś zmiany w wersji oryginalnej, mogły one jeszcze nie zostać uwzględnione w tłumaczeniu. Komisja Europejska nie przyjmuje żadnej odpowiedzialności w odniesieniu do danych lub informacji, które niniejszy dokument zawiera, lub do których się odnosi. Informacje na temat przepisów dotyczących praw autorskich, które obowiązują w państwie członkowskim odpowiedzialnym za niniejszą stronę, znajdują się w informacji prawnej.